

Míša je naší letitou členkou. Je ženou, která se nebojí výzev a žije naplno.

Do Cerebra začala docházet v roce 2019 na trénink kognitivních funkcí, později jí naše komunitní centrum zprostředkovalo kurz pro peery. V současnosti žije v Praze. Ve 25 letech ji – její vinou, jak sama říká – srazila tramvaj. V té době dokončovala vysokoškolské studium a zároveň chodila na brigádu. Byla přepracovaná, ve stresu, unavená. Při nehodě utrpěla traumatické poranění mozku, v kómatu byla šest týdnů. Následkem úrazu je hemiparézní, což znamená sníženou pohyblivost, v jejím případě pravé poloviny těla. Má také slabší výkonnost kognitivních funkcí, především paměti.

Jak vzpomínáš na den své nehody?

Já si upřímně nepamatuji tak půl roku před nehodou, mám ho v takové mlze a ani nemám nějaké negativní pocity, když jedu tramvají. Moje rodina mi musela říct, co se mi stalo, když jsem se začala probouzet z bezvědomí. Vůbec jsem netušila, že jsem obhájila diplomku, ani že mě srazila tramvaj.

Jak úraz ovlivnil tvůj další život?

Zásadně, život se mi úplně otočil. Z pozice studenta jsem se během okamžiku dostala na pár let do pozice invalidního důchodce. Dva dny před nehodou jsem obhájila diplomovou práci, ale ke státnicím jsem již nedošla a magisterské studium jsem kvůli zhoršeným kognitivním funkcím, především paměti, nakonec nedokončila. Dnes již zase pracuji, sportuji, žiji skoro běžný život. Procestovala jsem Indii, Německo, Japonsko, Srí Lanku a řecký ostrov Rhodos. Věnuji se cyklistice a jachtingu pro handicapované. Dělán, co mě baví, s lidmi, co mě baví.

Jaký vliv má na tebe úraz dnes?

Rozhodně pomaleji chodím, kulhám, celkově jsem taková pomalejší, potřebuji pro sebe více klidu a nebýt na sebe příliš náročná. Používám externí pomůcky, především kalendář v telefonu, abych na nic nezapomněla.

Jak ses smířila s tím, co se ti stalo?

Já si myslím, že velmi dobře. Od malička jsem hodně tvrdohlavá, takže jsem se zakousla do rehabilitace a nenechala se odradit. Pamatuji si, jak jsem své ergoterapeutce v Kladrubech říkala, že mi to NEJDE, NEJDE, NEJDE, když mě učila jezdit na invalidním vozíku – a pak to najednou ŠLO. Tahle moje vlastnost mě posouvala dál a dál.

Jak na tvoji nehodu reagovalo okolí a kdo byl tvůj největší podporou?

Moji nejbližší, maminka a sestra byly samozřejmě smutné, ale podporovaly mě hned od začátku, byly při mně, chodily za mnou do nemocnice, prováděly bazální stimulaci a dělaly všechno, co jim terapeuti a sestry radili, aby mi pomohly z toho nejhoršího. Největší mojí oporou byla maminka, která mi třeba v Kladrubech řekla: „Nemáš poraněnou míchu, můžeš chodit, invalidní vozík je jen dopravní prostředek!“. Asi mám tu tvrdohlavost po ní.

Co tě motivovalo v cestě k uzdravení?

Jednak moje tvrdohlavost a pak dvě motta, která se časem stala mojí součástí a to “pozitivní mysl, půl zdraví” a “věř, a víra tvá tě uzdraví”, rozhodla jsem se prostě věřit.

Jakou radu bys dala lidem se získaným poškozením mozku?

Vytrvat a nevzdávat se, i když je to těžký. Věřte, že to zítra, už zítra, může být lepší.

Jakým způsobem se změnil tvůj pohled na život?

Moje chuť žít nezná hranice. Vážím si více lidí, kteří jsou nápomocní a ochotní mi pomoci.

A co pro tebe znamená Cerebrum, naše patientská organizace?

Cerebrum je pro mě spojení se světem, místo, kde mě přijímají i s mými nedokonalostmi.

V tuto chvíli mám nejraději bowling nebo pétanque a ráda jezdím na rekondiční pobyty. Jsme skvělá parta, se kterou zažívám spoustu legrace.